

žalobce důvodu toho nedovolával již v žalobě, nýbrž teprve za řízení v první stolici. Nehledíc k tomu, že tato výtka nezakládá dovolací důvod § 503 č. 3 c. ř. s., nýbrž může být vzata v úvahu jen s hlediska nesprávného právního posouzení, jest mínění dovolatelky právně mylné. Není zákonného ustanovení, že se řízení ve sporech o rozluky před soudem první stolice musí omezit jen na rozlukové důvody uvedené v žalobě a že se žalobce nesmí za řízení v první stolici dovolati ještě dalšího rozlukového důvodu v žalobě neuvedeného. Podle posledního odstavce § 13 zákona ze dne 22. května 1919 č. 320 sb. z. a n. jest ve sporech o rozluky postupovati podle předpisů platných o tom, jak vyšetřovati a posuzovati neplatnost manželství. Předpisy ty jsou ve dvorním dekretu ze dne 23. srpna 1819, č. 1595 sb. z. s. a v nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 9. prosince 1897 č. 283 ř. zák. Podle nich jest postupovati ve sporech těch v podstatě podle všeobecných zásad řízení ve věcech sporných, civilního řádu soudního, ovšem jen pokud, pokud to vyžaduje pojem a účel vyhledávání z úřadu (§ 1 a 13 citovaného dvorního dekretu a § 1 citovaného ministerského nařízení). Pojmu a účelu tomu neodporuje, přihlédně-li se v řízení před první stolicí i k rozlukovému důvodu neuvedenému v žalobě, nýbrž teprve v dalším řízení před první stolicí. Podle § 179 c. ř. s. mohou strany až do konce ústního jednání (v první stolicí) přednésti nová ku předmětu jednání se vztahující skutková tvrzení a průvodní prostředky a podle § 235 c. ř. s. jest za uvedených tam podmínek dovolena i změna žaloby, pod níž spadá i rozšíření žaloby o rozluky i na další rozlukový důvod. Dovatelka proti rozšíření tomu před soudem první stolice nic nenamítala, proto se podle druhého odstavce § 235 c. ř. s. musí míti za to, že k rozšíření svolila, a rozšíření to podle § 235 první odstavce c. ř. s. bylo přípustné. Tomu neodporuje ustanovení druhé věty § 4 citovaného dvorního dekretu ve spojení s jeho § 13, že soudce neuvedené příčiny rozvodu (i rozluky) nemá vplétati ve spor, ježto tento předpis zakazuje jen, by soudce sám z úřadu, bez návrhu stran, řízení nerozšiřoval na důvody, jichž se strany vůbec nedovolávaly.

Čís. 11297.

Tichý společník není oprávněn žádati na komplementáři při zrušení společnosti beze všeho vrácení vkladu, nýbrž může na něm žádati kromě podílu na zisku jen to, co při skončení tiché společnosti zbude a co není vyčerpáno jeho povinným podílem na ztrátě.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1931, Rv II 870/30).

Žalobce byl tichým společníkem v závodě žalované. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalované, by bylo uznáno právem, že se úmluva o tichém společnictví mezi žalobcem a žalovanou zrušuje a že žalovaná jest povinna vyplatiti žalobci vklad. *P r o c e s n í s o u d* první stolice uznal (rozsudkem pro zmeškání) podle žaloby. *O d v o l a c í s o u d* vyhověl odvolání žalované potud, že zamítl pro tentokráte žalobní žádost, pokud se domáhala vyplacení vkladu. *D ů v o d y*: Žalobce žádá

jako tichý společník na žalované majitelce obchodu vklad 15.000 Kč, odpočítáváje bez udání důvodu na jeho srážku 1064 Kč, tudíž 13.936 Kč s 6% úroky ode dne 1. ledna 1930 a sám udává, že byl na zisku a na ztrátě podílníkem z 50%. Tichý společník není oprávněn žádati beze všeho na komplementáři vklad, neboť tento se stal neodvolatelným vlastnictvím komplementáře (čl. 252 prvý odstavec obch. zák.) a jest určen k tomu, by sloužil účelům obchodu, takže jeho osud jest závislý na osudu obchodu. Tichý společník může žádati na komplementáři kromě podílu na zisku (čl. 255 obch. zák.) jen to, co při skončení společnosti zbude a co není vyčerpáno jeho povinným podílem na ztrátě (Staub-Pisko 1908 str. 942). Žalobce žádá však jen vrácení svého vkladu 15.000 Kč po odpočítání 1064 Kč se 6% úroky ode dne 1. ledna 1930, aniž se vůbec pokusil dolíčiti číselně své konečné pohledávání při zrušení společenství podle svého rozpočtu a udati podklady pro toto účtování, z nichž by vyplývalo, že mu přísluší pohledávka v zažalované částce. Nedá se tudíž podle zákona návrh žalobní, pokud jde o zaplacení obnosu 13.936 Kč s přísl., z přednesených skutečností vyvozovati. Nebyla tedy druhá část žalobní prosby v přednesených skutečnostech podle zákona odůvodněna a měla býti rozsudkem pro zmeškání zamítnuta.

Nejvyšší soud nevyhověl žalobcovu dovolání.

Důvody:

Odvolací soud uznal žalobcem tvrzené skutečnosti, jež podle § 396 c. ř. s. jest pokládati za pravdivé, za důležitý důvod po rozumu čl. 262 obch. zák. a žalobě v první části vyhověl. Ale, i kdyby se byl žalobce mýnil domáhati náhrady škody, byl by musil tvrditi a přesně vytýčiti, že a jaká škoda mu jednáním žalované vznikla. Nic takového žalobce neuvádí, nýbrž výslovně požaduje jen vrácení vkladu, od něhož odpočítává bez bližšího odůvodnění částku 1.064 Kč. Pokud jde o druhou část výroku, nemůže se jím žalobce cítiti postiženým. Důvody napadeného rozsudku, k nimž se dovolací soud připojuje, vedly by k úplnému zamítnutí žaloby v této části. Poněvadž však odvolatelka navrhla, by byla žaloba v té příčině zamítnuta jen pro tentokráte, nezbylo odvolacímu soudu, než by rozhodl v mezích tohoto odvolacího návrhu (§ 462 c. ř. s.), pro žalobce nepochybně příznivějšího.

Čís. 11298.

Pro povolení opětného výkonu exekuce na movitosti zabavením dalších svršků a jich zpeněžením nezáleží na tom, zda bylo prodejové řízení zastaveno (§ 200 čís. 3 ex. ř.) právem, nýbrž na tom, zda opětným výkonem exekuce na movitosti byla by tato exekuce vykonána zřejmě bez potřeby.

Dokud uspokojení vymáhajícího věřitele není zabezpečeno již vykonanými exekučními úkony, není mu bráněno, by nenavrhoval buď nové exekuční prostředky nebo nové exekuční úkony v mezích téhož exekučního prostředku.